

Wyrok z dnia 14 maja 2001 r.

III KKN 588/00

SN Andrzej Konopka (przewodniczący sprawozdawca)

SN Józef Dołty

SN Przemysław Kalinowski

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2001 r. sprawy J. C. oskarżonego z art. 291 § 1 KK w zw. z art. 64 § 1 KK z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść oskarżonego (...) od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 czerwca 1999 r., sygn. akt (...) utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 23 grudnia 1998 r., sygn. akt (...) uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w T., wyrokiem z dnia 23 grudnia 1998 r., sygn. akt (...) uznał J. C. za winnego popełnienia czynu z art. 291 § 1 KK w zw. z art. 64 § 1 KK i za to na podstawie art. 291 § 1 KK wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności. Zwolnił oskarżonego od uiszczenia opłaty i kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku oskarżony wniósł apelację do Sądu Okręgowego w B. Wyrokiem z dnia 24 czerwca 1999 r., sygn. akt (...) Sąd Okręgowy w B., po rozpoznaniu sprawy, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego.

Od wyroku Sądu Okręgowego w B. kasację wniósł Prokurator Generalny, zarzucając mu rażące i mające wpływ na treść orzeczenia

naruszenie prawa materialnego - art. 64 § 1 KK polegające na zastosowaniu tego przepisu do czynu przypisanego oskarżonemu mimo braku przesłanek ku temu i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w B. w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna i podlega uwzględnieniu.

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 23 grudnia 1998 r., sygn. akt (...) przyjął, że oskarżony J. C. popełnił zarzucany mu czyn w warunkach powrotu do przestępstwa. Założenie powyższe Sąd uzasadnił tym, że oskarżony w okresie od 6 września 1996 r. do 17 marca 1997 r. oraz od 13 kwietnia 1997 r. do 4 czerwca 1997 r. odbył karę pozbawienia wolności orzeczoną przez Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 6 lutego 1996 r., sygn. akt (...) za czyn zakwalifikowany z art. 208 KK z 1969 r., polegający na dokonaniu, w sposób szczególnie zuchwały, kradzieży czapki baseballowej wartości 15 zł.

W związku z wejściem w życie z dniem 1 września 1998 r. nowych kodyfikacji karnych czyn określony w art. 208 KK z 1969 r. zakwalifikowany został, jako wykroczenie (art. 119 KW). J. C. zakończył odbywanie kary pozbawienia wolności, za czyn o którym mowa wyżej, z dniem 4 czerwca 1997 r. (k. 22 verte). Autor kasacji podnosi wobec powyższego, że zgodnie z regulacją zawartą w art. 46 § 1 KW w zw. z art. 12 Ustawy z dnia 28 sierpnia 1998 r. o zmianie ustawy - Kodeks wykroczeń (Dz.U. z 1998 r. Nr 113, poz. 717) doszło z dniem 4 czerwca 1999 r. do zatarcia skazania. Przepisy powyższe normują zasady obliczania terminów zatarcia ukarania za czyny przekwalifikowane w wykroczenia, gdy do prawomocnego skazania za nie doszło, gdy jeszcze były przestępstwami i nakazują terminy owe liczyć według przepisów prawa wykroczeń, czyli art. 46 KW (por. T. Grzegorzczak „Nowela do

prawa wykroczeń - Komentarz”, Zakamycze 1999 r., str. 140), a na podstawie tego przepisu ukaranie uważa się za niebyłe po upływie 2 lat od wykonania, darowania lub przedawnienia wykonania kary. Sąd Okręgowy w B. po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżonego, wydał wyrok w dniu 24 czerwca 1999 r., sygn. akt (...), a więc w dniu, w którym nie istniała już okoliczność faktyczna, jaką było uprzednie skazanie oskarżonego. Zgodnie zaś z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. m.in. uchwała z dnia 15 grudnia 1987 r., sygn. VI KZP 839/97, OSNKW z 1988 r., z. 4 - 3, poz. 19) poprzednie skazanie, nawet wtedy, gdy kolejne przestępstwo zostało popełnione przed upływem terminu przewidzianego dla zatarcia skazania, nie może uzasadniać powrotności do przestępstwa, jeżeli w chwili orzekania uległo ono zatarciu. Sąd Okręgowy w B. orzekając w przedmiotowej sprawie powinien więc uwzględnić z urzędu fakt, że upłynął termin uzasadniający zakwalifikowanie czynu z art. 291 § 1 KK, jako popełnionego w warunkach powrotu do przestępstwa i dokonać, na podstawie art. 455 KPK, stosownej zmiany wyroku Sądu Rejonowego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu i przyjąć, że czyn, za który oskarżony skazany został wyrokiem z dnia 28 grudnia 1998 r., sygn. akt (...) nie został popełniony w warunkach recydywy. Uznanie ukarania za niebyłe oznacza, że nie wolno wobec osoby niegdyś ukaranej wyciągnąć żadnych prawnych konsekwencji zatartego ukarania (por. J. Wojciechowski „Kodeks Wykroczeń - Komentarz, Orzecznictwo”, Warszawa 1999 r., str. 63). Słusznie więc Prokurator Generalny podnosi w kasacji, iż Sąd Okręgowy w B. utrzymując wyrokiem z dnia 24 czerwca 1999 r., sygn. akt (...), wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 28 grudnia 1998 r., dopuścił się rażącego naruszenia art. 64 § 1 KK.

Z powyższych względów należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego wyroku.

